

MAMA

TATA

DJ

DELLA

VALENTINA

TONCHI

JD

BRUADO

FENCHI

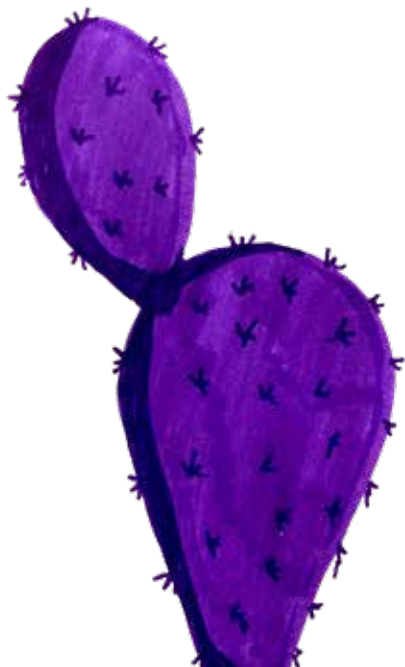
BINKIE

SoñIA

Eerder verscheen van deze auteur:

Elin (2021)

Milouska Meulens

Mondi

Met illustraties van
Hedy Tjin

'VOLT

Amsterdam 2022

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam.

Dit boek is lokaal gedrukt bij Wilco BV en is volledig
CO₂-neutraal geproduceerd op FSC®-gecertificeerd papier.

Eerste druk, 2022

Copyright tekst © Milouska Meulens

Copyright illustraties © Hedy Tjin

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, in enige vorm en op welke wijze
dan ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming
van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving Nancy Koot

Omslag Hedy Tjin / Jelle F. Post

ISBN 978 90 214 7074 0 / NUR 283

www.uitgeverijvolt.nl

Voor mijn brusjes

Alle groene en blauwe woorden in dit boek worden uitgelegd
in de woordenlijst achterin.

DEEL I

Aki

Prólogo

Ik wacht met praten tot ik hoor dat mama de trap bijna af is. De een-na-laatste trede vanaf boven klinkt anders als je erop gaat staan. Het is een knerpbonk: een holle boem met een kraak erin. Onze poedel **Porko** sluipt er ook altijd omheen. Mama en **tata** niet; zo hoor ik dat de kust veilig is. Mama is beneden.

‘We hadden het mis. Hij is hier. Hij. Is. Hier.’

‘Hou toch op,’ sist Tonchi. Hij is het nooit met me eens. ‘Hier vind je heksen alleen in sprookjesboeken. Oude vrouwtjes met een wrat op hun neus en een slecht gebit. Niets om bang voor te zijn. Trouwens, we zijn weggekomen!’

Ik kan hem in het donker niet zien, maar ik gok dat hij half overeind in zijn bed zit. Op de kiepramen zitten vuilniszakken die geen glimpje avondlicht doorlaten. Mama heeft ze erop geplakt omdat vannacht de zomertijd ingaat. ‘Wijzers vooruit, vuil-

nizakken op de ruit,' zei ze weer. De eerste keer, net na de verhuizing, moesten we er allemaal om lachen. Vandaag lachte zij als enige.

'Onmogelijk hier, punt uit,' zegt Tonchi nog een keer, alsof hij ook zichzelf wil overtuigen. Betweter was een betere naam voor hem geweest. Hij is veel te eigenwijs voor zijn leeftijd.

Hij deed het niet expres. Toch geef ik hem de schuld van die ochtend, toen alles misging. Niet hardop, hij heeft er zelf het meeste last van gehad. Niemand vraagt erom ontvoerd te worden. Maar hij had eerst met mij moeten overleggen. Slim of niet, hij blijft de jongste, ik de oudste.

Ik voel rond mijn hals, waar mijn geluuksketting met de kolibrie hing. Hij was er altijd: onder mijn T-shirt of mijn schooluniform, zelfs onder mijn pyjama. Ik mis het hangertje maar heb geen spijt van de ruil; we kregen er Tonchi voor terug.

Zijn bed staat tegen de muur met boekenkast-behang en is omringd door echte boeken. Tonchi leest alles wat los en vast zit. 'Je leest de bieb nog uit,' grapt mama erover. Ze glundert als ze dat zegt. Als bibliothecaresse is ze maar wat trots op hem.

Rechts van hem slaapt Fenchi, de middelste, de dromer. Tata zegt dat Fenchi zijn hoofd letterlijk uit de wolken moet halen. Hij loopt hier om de haverklap tegen lantaarnpalen aan doordat hij naar de lucht kijkt in plaats van voor zich. 'De wolken hier zijn magisch,' zegt hij. Mama heeft een poster

van de vollemaan boven zijn bed gehangen. Die herinnert ons eraan dat hier dezelfde maan schijnt als daar.

Jay-Dean en ik zijn de oudste twee. Ik ben zeven hele minuten ouder dan hij. We delen een hoogslaper omdat we een tweeling zijn, iets waar ik het absoluut niet mee eens ben. Jammer genoeg kregen we ook in Nederland geen extra kamer. Zelfs geen berghok onder de trap, anders was ik nog liever daar gaan slapen.

Het beste van de hele kamer is een muurschildering van de **mondi**. Je ziet alleen de mooie natuur terug, die **bruado** natuurlijk niet.

‘Ik heb hem met mijn eigen ogen gezien,’ fluister ik. Porko blaft vanuit zijn mand, alsof hij wil zeggen: ‘DJ spreekt de waarheid, baasjes.’

‘Ik heb hem ook gezien, in de spiegel,’ klinkt JD’s stem in het donker. Dat wist ik nog niet. Hij vertelt me veel, maar niet alles. Het verbaast me niet dat hij de bruado ook heeft gezien. We maken vaak hetzelfde mee, soms zelfs tegelijk. ‘DeeJay en Jay-Dean zijn bijna één kind,’ zei mama tegen de nieuwe burens. Dat ziet ze verkeerd; we zijn broers die vanbuiten op elkaar lijken, maar die vanbinnen heel verschillend zijn.

‘Ik geloof jullie,’ zegt Fenchi, vanonder de vollemaan. ‘Ik heb hem niet gezien, maar ik voel het. Ik voel hém, in de schaduwen. De bruado wil wraak. Het beschermritueel is uitgewerkt.’

Fenchi weet er veel van, hij wil zelf een brua-do worden. 'Een goede die anderen helpt met zijn krachten,' zegt hij vaak, 'eentje die niemand verplicht verliefd maakt, geen takkenpoppetjes verkoopt of zieltjes kweekt.' Ik hoop dat zijn droom uitkomt.

Zou de brua-do ons echt gevolgd zijn naar Nederland? Ik ken maar één persoon die daar het antwoord op weet. Was zij maar hier.

'Nu ophouden. Ik wil er niet meer over praten.' Tonchi klinkt bang. Geen wonder, hij heeft nogal wat meegemaakt in de mondi. 'Jullie liegen dat je barst. Hij kan hier niet zijn.'

'Je wilde er net nog over ophouden.' Het lukt me nog steeds niet om zo aardig tegen hem te zijn als ik eigenlijk wil. Hij is mijn broer, maar ik ken niemand die zo anders is dan ik. We zijn elkaars tegenpolen. Uit zijn hoek van de kamer klinkt plotseling gesnik. Een kussen wordt een paar keer omgedraaid. Heb ik Tonchi aan het huilen gemaakt? Dat zou voor het eerst zijn. Ik heb hem nog nooit zien huilen. Zijn kussen vangt een paar stompen. Alsof dat arme kussen er iets aan kan doen. Dan is het stil.

'Slaap lekker,' zeg ik maar. Ik heb er een hekel aan als een gesprek niet duidelijk afgelopen is en alleen even op pauze lijkt te staan.

Slapen lukt niet. Ik ben gaan geloven dat we veilig zijn, dat we hier rustig kunnen ademen. 'Geen thuis, wel pluis,' zeiden mijn broers en ik

toen we hier aankwamen. Want hoe eng kan een ‘kikkerlandje’ zijn? In Nederland zijn vast geen **zumbi’s**, geen schaduw die je komt halen en al helemaal geen slechte bruado’s. Misschien hadden we het verkeerd.

Ik schrik op van een plof tegen het kiepraam.

‘Wat was dat?’ zeggen JD en ik tegelijk en erachteraan snel ‘**jinx**’, ook tegelijk. Dan horen we het weer: *plof, plof, plofplof, plofferdeplof*.

Tonchi kermt: ‘Nee, nee, nee...’ Als Fenchi’s bed kraakt, jammert hij harder en sneller: ‘Neenee-neeneenee.’

‘**Hesusei, sua**, houd eens op,’ bijt ik hem toe.

‘Mag je niet zeggen.’ Zelfs nu kan hij het niet laten.

‘Ik ga kijken,’ fluistert Fenchi, die smakt alsof hij dringend een slok water moet nemen.

Eigenlijk moet ik opstaan, het is mijn taak als oudste. En anders JD, maar die ligt naast me een plank na te doen. Aan het zachte geschuifel op het tapijt te horen lag Fenchi met sokken aan in bed. Vies maar slim. Het is hier zelfs in de zomer frisjes ’s avonds.

Met een *kra-kra-brak* gaat het kiepraam open en onmiddellijk stroomt het leven van buiten naar binnen: de oranje gloed net na zonsondergang, de geur van barbecue ergens in de wijk, het avondlied van vogels en...

‘Aaaainooo!’ stoot Fenchi uit. Het is een kreet

van medelijden, nieuwsgierigheid en afschuw.

‘Ssst, je verraadts ons nog!’ waarschuw ik hem en ik pak mijn telefoon. ‘Wat? Wat is er? Wat zie je?’ Ik swipe over het scherm en klik dan op het icoontje van de zaklamp. Het lichtje helpt niet: ik zie nog steeds alleen maar het silhouet van mijn broer tegen de schemering.

‘Motten. De goot ligt vol met dikke zwarte motten,’ kermt Fenchi. ‘Wat zielig.’

‘Zijn dat geen...’ Ik slik en merk dat mijn eigen keel ook kurkdroog is. Het voelt alsof ik een wattenbol doorslik, of de beschuit die ze hier in Nederland graag eten zonder bestek.

‘...boodschappers van de dood,’ maakt Tonchi mijn zin af. ‘Dat geloof je toch niet?’ Zijn stem bibbert. Zo zelfverzekerd als hij altijd is, zo onzeker doet hij sinds die maandag.

Porko jankt kort en zachtjes, alsof hij wil dat we tata en mama erbij halen.

Tonchi huilt mee, met lange, zachte snikken. ‘J-jongens...’ stamelt hij, ‘ik moet plassen, maar ik durf niet.’